

Alang Beach

Een paar maanden terug opperde Rik het idee om eens te gaan kijken op Alang Beach. We weten hoe en waar schepen geboren worden. We weten hoe ze leven en hoe ze, eenmaal op hogere leeftijd aftakelen. Maar we zijn nooit wezen kijken wanneer hun einde komt. Eén van de plekken op de wereld, waar dat scheepsleven ophoudt te bestaan is Alang Beach, in de streek Gujarat in India. Voor ons als Omanen is dat feitelijk om de hoek. Een vlucht van drie uur naar Mumbai (ik wil nog steeds Bombay schrijven) en dan met een lokale vlucht van een uurtje naar Bhavnagar. Van Bhavnagar is Alang een uur rijden.

Dat klonk allemaal als een goed plan en dus zijn we aan het boeken geslagen. Ina en Aletta wilden er ook wel wat meer van weten en dus reden we met z'n vieren in maart naar Muscat om de Oman Air vlucht naar Mumbai te halen.

Ina had ook nog een missie. Het STC heeft een dependance/samenwerking met de lokale zeevaart en transport opleiding alhier, het IMCO. Vandaar dat er hier nogal wat Nederlandse leraren rondlopen en een daarvan, Sjouke, wilde onderzocht hebben of een stevig model hulpmotor naar Oman verscheept kan worden als oefenobject voor zijn pupillen.

Onze vlucht verliep voorspoedig en om een uur of vijf 's avonds landden we op Bhavnagar airport. Het was wat je noemt, 'vliegen op herentijden'.

Groot was de teleurstelling dat de opvallend gele koffer van Rik nog in Mumbai bleek te staan. Bij X-ray controle zagen ze dat er een powerbank in te zat (voor de leken, dat is een losse batterij, waar je je telefoon mee kan opladen (en voor degene die niet weet wat een telefoon is, dat is de voorloper van de smartphone)).

Nou hebben batterijen de laatste tijd nogal eens de gewoonte om in de brand te vliegen, dus Air India besloot dat die dingen niet mee mogen.

Over hoe dit is af gelopen gaan Rik en Ik in de volgende voortvarend een stukje schrijven. Ik kan wel al verklappen dat je van die knikkebollende ambtenaren knettergek wordt.

Met de tuktuk zijn we naar ons hotel gegaan. Het Nilambag Palace Hotel.

Te gek. Het voormalige paleis van de Maharadja en zijn familie. In het moderne India kan de Maharadja niet meer vrijelijk de inkomsten van zijn onderdanen plunderen, dus moest de familie werk zoeken en ook iets kleinere behuizing. Zo werd het paleis een hotel. Wij sliepen de eerste nacht in victoriaanse vertrekken met betegelde badkamers uit die tijd, die nog helemaal heel waren. Super.

Het avondeten was fantastisch en gelukkig hadden we wijn en whisky mee genomen voor de after dinner drop. Gujarat staat n.l. droog.

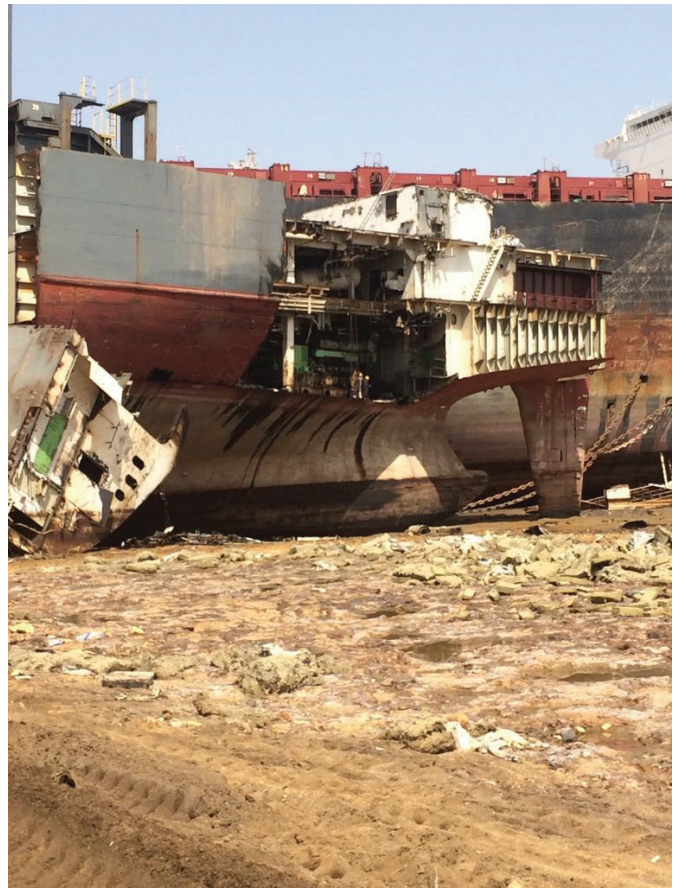
De volgende morgen regelden we een auto met chauffeur en die bracht ons naar Alang. We wilden natuurlijk ook wat oude scheeps-meuk scoren en daar wist hij wel raad op. We werden van shop naar shop gesleept en hier en daar zagen we wel wat aardigs, maar echt lukken wilde het nog niet. Ik was op zoek naar een tijdmetre en een goede barometer. Dat zou toch moeten kunnen, zou je zo zeggen. Het viel een beetje tegen. Wel kregen we een goed inzicht hoe de hele industrie hier werkt. Een sloper huurt een plot op het strand bij de overheid. Daar jast' ie dan een schip het strand op en gaat slopen. Ondertussen verkoopt hij alles wat er los te sleutelen is aan handelaren, die het weer opknappen en door verkopen. Ina lette goed op wat er zoal met groot model hulpmotoren te doen was en dat was veel. We kwamen in sheds, die helemaal vol lagen met lagerschalen, krukassen, zuigerstangen, voeringen en de hele rimram, die je uit een motor kan slopen. Allemaal schoon gemaakt en geconserveerd netjes op schappen voor de verkoop.

Ondertussen wilden we natuurlijk wel eens op de beach zelf kijken, maar onze chauffeur hield dat steeds af. We zouden problemen krijgen met de politie en hier te gevaarlijk en daar te link. Ook na aandringen werd het duidelijk dat hij echt niet zou gaan. Dus weer terug naar reddingboten, telegrafien en boordlichten.

Maar toch die tijdmetre hè?

Nou, dan kon onze chauffeur ons nog naar iemand brengen, die hem wel eens inhuurde en die wist vast wel...

Dat bleek een leuke gast te zijn, Ahmid, die als HWTK had gevaren en nu met een compagnon een bedrijf runde dat op sloopschepen niet gebruikte spareparts opkocht en weer in de markt zette. Dat moest

duidelijk een lonende zaak zijn. Om daarvoor je HWTk gage in te ruilen in India moet daar serieus geld uit komen.

Hij nodigde ons uit voor diner en zou de volgende morgen met ons naar Alang terug gaan. Dat was een super zet. Na een gezellig eten en een goede nachtrust reden we de volgende dag weer naar Alang en stonden even later op het strand ons aan de complete chaos te vergapen. Nu weten we hoe het in zijn werk gaat. Met springtij wordt een schip op de laatste druppeltjes stookolie volle kracht de beach op geschoven. Dat gebeurt met gebruik van een loods, die dat vaak shore based doet. Hij staat op het plot waar het schip moet komen en geeft per VHF zijn koersadviezen door. Het vaartadvies is

heel simpel... Full Ahead. Als het schip hoog en droog zit begint natuurlijk het kaal strippen en begint men aan de boeg te knippen. Als er genoeg van de boeg af is worden gaten in het schip gebrand, waar kettingen door gestoken worden. Die kettingen komen op oude (sloop) ankerlieren te liggen en bij een volgend springtij wordt het wrak verder de beach op getrokken. Nu kan men weer met droge voeten verder knippen. Indrukwekkend.

En wat ons ook wel als indrukwekkend opviel, er zal best nog wel eens een morsing zijn, maar het strand was schoon. We zagen geen olie en geen asbest. Hebben de milieuorganisaties toch wel iets bereikt.

Over arbeidsomstandigheden hebben we het maar niet gehad, maar een dag inkomen van 300 roepies voor een snijbrander zegt genoeg.

Helemaal onder de indruk werden we door onze vriend meegenomen naar een knul en die had sloepskompassen, barometers, barografen, zoeklichten. Kindertjes in de snoepwinkel waren we. Maarrrr geen tijdmetre.

Met de auto zwaar door z'n assen zijn we terug gereden naar Bhavnagar.

Ahmid zou zorg dragen voor het transport van de zoeklichten naar Nederland en de rest werd in de koffers gepropt.

We namen afscheid en besloten hierna de overige twee dagen cultureel door te brengen. Dat hebben we gedaan door naar het tempelcomplex bij Palitana te rijden. Bijzonder de moeite waard. Alleen al de trap naar de tempels van drieduizend nog wat treden was al een hele onderneming. We liepen zeshonderd meter omhoog. Bij voorkeur op blote voeten en omdat wij als Sudeten Omani al veel op blote voeten lopen was dat voor ons een eitje. De lokale versie van het hindoeïsme aldaar wil dat je voorkomt om leven van andere organismen te beschadigen. Je ziet veel monddoeken. Die hebben niets te maken met luchtvervuiling, maar zijn bedoeld om te voorkomen dat je een insect inslikt. Met de blote voeten is het hetzelfde. Mocht je per

ongeluk op een insect gaan staan, dan heeft het beestje onder jouw wreef nog kans op overleven. Onder een schoenzool niet natuurlijk. Je mocht op het complex perse niet fotograferen en er liepen vervelend veel bewakers rond om daar op te letten. Daarom zit hier maar even een internetfoto bij.

De tweede dag werd ingevuld met het blackbuck reservaat. Fysiek wat minder spannend, want zittend in een auto gedaan, maar ook leuk om te doen.

Alleen, om bij de poort in de maling genomen te worden over entree prijzen vonden we minder geslaagd. Gelukkig hebben we veel van die zwarte bokken gezien, zodat de entreeprijs per gespote bok toch nog mee viel.

's Avonds vlogen we terug naar Mumbai en sliepen een nacht in het Taj Mahal hotel. Niet omdat het moest, maar omdat het kan. Geweldig en een absolute aanrader.

Als leerling was ik al eens met de 'Bovenkerk' in toen nog Bombay geweest en wist van het bestaan van de dievenmarkt. Die zijn we ook op geweest en lieten we daar nou toch een tijdmetre vinden. Dus compleet met ingevuld wensenlijstje zijn we terug naar Sohar gevlogen. Het was weer eens leuk sfeer proeven in India en het eten was fantastisch.

Erik-Jan Veenemans